

Ága-boga Farsangunk volt, megint a VMG-ben, 2012. február 18-án
Személyes beszámoló a legfinomabb süteményekről

A komoly cím után hadd folytassam nekem tetszően: bizony nem értem oda a rendezvény elejére, az már javában folyt. A csapatjáték zajlott, nyüzsgött a kátlanban, sok gyerekekkel, Bódizs Attila vezetésével. A jelmezes felvonulásról már le is maradtam. A magam részéről először az étkekkel megrakott asztalhoz közelítettem, és gyorsan meg is találtam a nekem való zsíros deszkát. S ettem. Meg ismerősöknek köszöngettem, meg még kicsit beszélgettem. Aztán miközben a gyerekek új játékba kezdtek, áttértem a családok által hozott süteményekre. Egyik finomabb volt, mint a másik, ... ám Hajós anyuka mondta, amit én most dúskálásnak látok, az már inkább csak a maradék.

A terülj asztal maradéka

A nagycsaládos anyukák ugyanis érkezéskor roskadásig rakták az asztalt, igazi szeretettel készült süteményekkel. Mivel ezt a gyerekek különösen jól érzik, fogyasztották is rendszeren. Így történhetett, hogy a nagylányom és barátnője által kitalált és elkészített falatkákból épp csak az utolsó darab jutott nekem. Ám az milyen jól esett!

A „gödörben” pedig folyton folyvást ment a „buli”, meg nem állt a társaság. A csapatjátékokhoz különleges kanyargós útvonalak készültek, ragasztószalaggal jelölték ki a padlólapokon a pályát a szervezők. Akik ekkor még nem sejtették, milyen szép feladat lesz a végén a ragasztószalagot szépen mind felszedni☺!

Hopp, itt egy icipici indián.

Aztán néptánc leckék következtek, utána pihenésképpen a nagyobbaknak és a legkisebbeknek pihenés, az energiabomba korosztálynak pedig tovább rohangálás, az ám, mi más?

Néptánc a javából, játékosan, kedvvel!

Pihen a 4 hetes pici, apa vigyáz rá!

No mi maradt végül?

Egyetlen tál süti!

A nevezetes ragasztószalag felszedegetés, elnök asszonyunkkal, csapatépítő jelleggel!

A program végén tombolasorsolás volt, mégpedig olyan, hogy aki nem nyert, az is választhatott végül ajándékot. A támogatóktól kapott sok játék és ajándék örömet csalt a gyerekek arcára, nem is akartak egyhamar hazafelé indulni. Hadd mondjam el, amit tudok a legfinomabb süteményekről: az anyai, nagymamái szeretettel készített, örömben, gyerekkacajban, nyüzsgésben fogyasztott finomsághoz nincs semmi hasonlítható. Aki kihagyta, sajnálhatja, ilyen multság legfeljebb évente ha egyszer van. Ága-Bogáéknál!

Érd, 2012. február 18.